

Моя тітка звар'ювала, а дядько — ще раніше. За останні кілька років щось подібне сталося і з їхньою донькою, моєю двоюрідною сестрою Талею.

Отак я завжди — про всіх все, тільки не про себе. У фейсбуці моя аватарка — психологічна класика: демонка Ріас із червоним волоссям і мереживом під чорною сукнею. Його на аватарці не видно, але всім відомо, яку білизну носить королева школи в аніме «Демони старшої школи».

Якщо виставляєш на фото профіль Кенні з «Південного парку», то щоб хто не думав і як би не ржали друзі, всім зрозуміло, що ти і є той Кенні — коротун у капюшоні, душа банди, здатний на всілякі трюки, навіть самопожертву. Прикольне чудо, якого ніхто ніколи не запросить на побачення.

Ми з подружками теревенимо про побачення, хоча із хлопцями майже не ходимо. Можна було б з кимось завітись у Лісках — там аж піняться бурхливі тестостеронові річки, але страшно.

Це вбито нам у голови мамами, яким вистачило розуму «не залетіти». Тому ми боїмося і водночас жадаємо того райського яблука з пекельного лісочка, але не наважуємося. Ми навіть у той бік не дивимося після дев'ятнадцятої нуль-нуль.

Мій старший брат

Є таке чудове англійське слово «mogon» — ідіот, дурень, кретин.

My brother is a mogon.

Я займаюся англійською з репетиторкою. Їй зазвичай декламую, що Даня вчиться на другому курсі меда в Ужгороді, і коли він приїздить на вихи або канікули, ми дивимося разом кіно, слухаємо музику й іншу фігню.

(10) Коли Даня вдома, він спить у моїй кімнаті (була колись нашою, а тепер моя), завалюється додому посеред ночі й від нього несе гульками, які мені поки що тільки сняться. У нього нестерпно верещить мобільний. Він такий собі гарячий красунчик. А насправді Даня замазує прищі моєю тоналкою, витягує в мене гроші й ніколи не віддає, кличе мене «мала» зовсім не в тому сенсі, як Довсон шепоче Аманді.

— You are a mogon, — кажу я.

Мій брат нічогісінько не шарить в англійській.

Як Таля опинилася в Києві

Талі шістнадцять. Її мама, дружина мого дядька, «викинула п'ятнадцять років щасливого життя на смітник» (цитую бабусю), «не щасливого, а подружнього» (цитую маму). Далі вони зазвичай сперечаються про «краще самій, аніж аби з ким» і «в тридцять вісім усе тільки починається». Хоча почалося в тітки Ліди ще в тридцять шість, а в тридцять вісім вона якраз поїхала до Києва «з тим козлом».

А я ж нічого не знаю про життя — так усі навколо вважають. Я думаю цитатами, мрію сценами з фільмів або аніме і все це видаю за своє — такий собі плагіатик. А мені стає так нестерпно наодинці з власним мозком — хоч читай Ніколаса Спаркса.

«Аманді було сімнадцять, вона вірила у вічне кохання. Саме так — самовіддано й вірно — вона покохала Довсона»... Бррр... Ну й гидота.

Отож Таля...

Якби все вийшло навпаки, тобто як годиться: дядько Міха зустрів молоду прошмондовку, що зруйнувала шлюб, тітка Ліда ридала б на плечі у бабусі, козлом був Міха — і пазл би склався.

А хіба можна Талину маму звати шльондрою? По-перше, «діти почують», тобто я (цитую бабусю). По-друге, «це зруйнує Талі психіку» (цитую маму). Хоча бабуся впевнена, що психіка в Талі зруйнована на першому році життя ненормальним ім'ям Талія. (11)

Родичі думали, що в школі її будуть обзивати Ногою, Шиєю і чим тільки ще, вигадували бозна-які частини тіла, якими могли б скористатися майбутні Таліні однокласники для глузування, але ніхто з Талі не сміявся. Дівчата заздрили грецькій екзотиці її імені, а хлопці в Талю закохувалися нараз.

Талія і практикант із педагогічного

Я не знаю, чи Талія насправді зустрічалася з тим практикантом із педіну. Судячи з того, як бабуся описувала гарненьке обличчя практиканта і репетувала

«хто допускає таких донжуанів до старшокласниць?», саме Таля ховалася з ним по темних кутках роздягальні о дев'ятій вечора. Саме Таля вистрибувала з його червоної машини, витираючи рот долонею і розбризкуючи своє довге хвилясте волосся в густому темному повітрі, що пахне ліліями.

Так, Таля — героїня моїх фантазій. І хай мені вже майже 176 місяців (залишилося чотири до п'ятнадцяти), через два нескінченні й прісні, як пережована жуйка, роки я нізащо не стану такою, як Таля. У мене не буде її серпантинних золотих локонів, повних морської блакиті очей, гладеньких нігтів кольору яєчного білка.

Магія цифр

(12) Я зациклена на голих цифрах. Тому фізику та хімію ненавиджу — там цифри зміщуються з матерією, елементами, ще хтозна з чим. Хімічка — зануда, не вміє нас мотивувати. Так я пояснюю батькам сімки в щоденнику. Усе, на що вона спромоглася за рік, — одного разу зачитала нам «проповідь» про дива атомної енергії. У неї голос без інтонації, як бурмотіння божевільного в шизофренічному ступорі. Ну так, у мене ж брат — майбутній медик. Хай би став психіатром і не мучив нормальних людей.

Я сиджу на математиці й рахую, скільки мені до повноліття — шістнадцять місяців, скільки до літньої свободи — сорок вісім днів, скільки сходинок до сто дев'ятої квартири — вісімнадцять плюс чотири кроки до дверей під номером 109.